

Clara All

UNA ESTONA AMB ELENA MONTULL

“EL QUE PINTO M’HA D’AGRADAR A MI, PERÒ TAMBÉ ALS
ALTRES, PERQUÈ ELS VULL DONAR ALGUNA COSA BONICA”

L'Elena Montull (Fraga, 1976) és una dona pintant altres dones. Però no pinta dones qualssevol, sinó dones qualssevol altament seductores i misterioses, fràgils i solitàries; dones del món d'avui en entorns d'avui: espais urbans o espais domèstics, tant se val.

Tots, però, són racons íntims encantadors que conviden a imaginar històries no explicades.

En els seus quadres, la dualitat entre la fragilitat humana i la permanència del món que ens circumda està més que equilibrada, en simbiosi amb l'Univers. Són l'expressió de la bellesa en majúscules. Quadres dolços però gens

embafadors, amb una inexplicable atmosfera de relaxament i benestar, de recolliment i serenor, que resulta altament plaent. Són, gairebé, quadres terapèutics, com ho pot ser una visita al psicòleg.

Què és per a tu la bellesa? Crec que és una cosa molt subjectiva, perquè cadascú la pot percebre de manera diferent, però, per a mi, és quelcom que et provoca una sensació positiva: plaer, agradabilitat, serenor, satisfacció... I no ha de ser necessàriament només visual.

Véns de família d'artistes? No tenen res a veure amb aquest món. Tant els meus avis com els meus pares (i jo mateixa) han treballat sempre en el sector de l'agricultura. Ara bé: el meu pare és un manetes i el meu oncle matern també tenia molta mà esquerra per tot això. Encara que mai m'han inculcat inquietuds artístiques, m'han ajudat a explotar aquesta faceta meva.

Recordes què volies ser, de petita? La pintura és una cosa que sempre ha estat amb mi. De petita, dibuixava, dibuixava i dibuixava a

qualsevol lloc: a les tapes dels llibres i quaderns, al pupitre...; regalava dibuixets als amics, i feia manualitats amb paper, amb fang... També havia anat a alguna escola, però res més.

“ Jo no puc escollir el que tothom escolliria, perquè, segurament, no seria feliç i faria infeliç els del meu voltant.

Tens estudis sanitaris, però has acabat entre pinzells... I aquest canvi de rumb? A l'institut, et feien una valoració psicològica

i t'orientaven una mica, professionalment parlant. Sempre m'havia agradat el tema sanitari. Per això hi vaig optar, per buscar una sortida laboral més òptima. Vaig estudiar teràpia ocupacional, i em va enriquir molt com a persona, però va arribar un moment en què em vaig plantejar seguir estudiant, vaig deixar de treballar i me'n vaig anar a l'escola Llotja de Barcelona, perquè vaig pensar que, si no ho feia en aquell moment, me'n penediria tota la vida. I va ser tot un descobriment, perquè fins llavors no havia tocat un pinzell!

Et vas sentir a dir gaire allò d'“estàs boja!”? No, perquè els de casa sempre han sabut com sóc, han vist que tenia possibilitats, han cregut en mi (més que jo mateixa!) i m'han esperonat a seguir. Afortunadament, prioritzen que sigui feliç. Gràcies a això vaig atrevir-me a fer el pas.

“ El que pinto és el que m’agrada, no com sóc.

Recordes quin va ser el primer quadre que vas vendre? Si. La meua primera exposició va ser en una galeria que hi havia al Poble Espanyol de Barcelona; vaig vendre el meu primer quadre allà. Era una parada d’autobús, però no en recordo el títol, i tampoc li tinc especial estima. El que volia era tirar-me a la piscina i veure la reacció de la gent, i això encara ho faig ara.

Pintes com respires? O, dit d’una altra manera: podries viure sense pintar? No! És la meua vocació. No m’imagino la vida sense pintar. Ara, amb la que està caient, de vegades em plantejo buscar-me una altra feina

“ La meua obra és això: no grans perspectives, ni grans paisatges, ni nus perfectes, sinó escenes que tots tenim a l’abast i que pot fotografiar qualsevol persona.

–perquè és molt complicat viure de pintar–, però, aleshores, ja no seria jo. M’estimo més fer equilibris i seguir fent el que faig. Si ara em diguessin que he d’anar-me’n a treballar com a terapeuta ocupacional, em moro, per molt estable i ben pagada que estigués la feina. Jo no puc escollir el que tothom escolliria, perquè, segurament, no seria feliç i faria infeliç els del meu voltant. No podria! Sé que m’afectaria molt.

Per què sempre apareixen figures femenines als teus llenços? En primer lloc, perquè m’identifico amb la dona, és clar, i, després, perquè, per a mi, és bonica –m’encanta fixar-me en els pentinats, l’evolució de la moda...–, i veig per, per al meu públic, també. De vegades he pintat homes i no han funcionat, com tampoc pinto paisatges –més enllà dels encàrrecs–, perquè no em diuen res, i no entenc ben bé per què. Trobo que són les persones les que expliquen històries i poden evocar moments viscuts.

Per a qui pintes? Jo sempre penso en la persona que rebrà el quadre, perquè pinto per a mi, però també perquè agradi a l’altre, per obtenir una gratificació econòmica i emocional. És a dir, que el que pinto m’ha d’agradar a mi, però també als altres, perquè els vull donar alguna cosa bonica, i perquè –no ho oblidem–

l’art també és un negoci. Aquest equilibri ha d’existir.

Les llums i les ombres són un altre segell teu, i es fonen amb les figures. Les teves pintures prenen totes una aura de calma, calidesa i proximitat. És la calma que dus dins? Crec que no, perquè, per dins, sóc molt nerviosa, tot i que no ho sembli. El que pinto és el que m’agrada, no com sóc. Procuo que sigui una escena on em senti a gust i on cregui que les altres mirades també s’hi poden sentir.

La gran Rodoreda deia: “Les coses importants són les que no ho semblen”. Si? Ho dic perquè atorgues molta importància al detall, a l’instant, a la quotidianitat... Totalment, i ara, amb aquesta pandèmia, ens n’estem adonant més que mai: hem vist que no necessitem res més que les coses senzilles, per viure. A mi m’encanta mostrar aquesta quotidianitat, perquè és el que tots veiem, però, plasmat en un quadre, esdevé com una finestreta que crida l’atenció i permet crear-se històries. Aquestes petites coses són les que hem de buscar, a la vida, perquè el que ens enriqueix de veritat són les petites conquestes que anem aconseguint. La meua obra és això: no grans perspectives, ni grans paisatges, ni nus perfectes, sinó escenes que tots tenim a l’abast i que pot fotografiar qualsevol persona.

Treballes a partir de fotografies, bevent de la teva imaginació...? Quina n'és la font?

Sempre he treballat a partir de fotografies, simplement, perquè és el més pràctic, per a mi. Quan vivia a Barcelona, que és un molt bon caldo de cultiu quant a temes per fer obres, tenia aquella realitat urbana al davant, i és el que vaig agafar, perquè era jove, no tenia calés i no podia pagar cap estudi, ni decorats, ni models... A partir d'aquí, puc modificar alguna

cosa, però l'anatomia, l'escena, la llum... són de la fotografia.

Ets gaire metòdica, en el treball? Sí. En contra del que pugui semblar, el treball que faig requereix ser molt metòdic, i resulta molt lent. Costa molt de fer i demana treballar a diari. No sóc la típica artista que necessita de la inspiració divina per posar-se a pintar, ni tampoc em cal posar-me música relaxant

(que, de vegades, escolto) per poder crear. El que sí necessito és estar sola i tranquil·la i tenir un cert temps per davant. Poc més.

Et costa desprendre't d'una obra? No em costa gens, ni em dol, per sort. De fet, no m'en quedaria cap. Justament perquè costen tant de fer, el que vull és que en gaudeixin els altres i jo poder-m'hi guanyar la vida. Quan un quadre ja no torna de la galeria, és una gratificació, per a mi, perquè sé que m'ha costat, però que ha valgut la pena, perquè ha agradat. Si no agrades el que faig, a banda que no tindria feina, m'enfonsaria, emocionalment parlant. Necessito rebre un bon feedback, perquè això em compensa per seguir.

Es pot viure de pintar? És molt difícil. I, a més, els beneficis (si les exposicions van bé) arriben molt més tard d'haver preparat una col·lecció. Sé que sóc una privilegiada per poder-m'hi dedicar, perquè compto amb l'ajuda de la meva parella; si no, seria impossible. Jo ja estic acostumada a estar sempre amb l'aigua al coll.

A cada pas que fas experimentes. Amb què estàs experimentant, ara? Què ocupa el teu pensament/cavallet? Ara ja no faig tantes noies d'esquena, sinó que estic girant una mica els personatges i els doto d'una certa identitat, sense pretendre que siguin ningú en concret però sense fer-les tan desconegudes com fins ara. A més, després del confinament que hem viscut, estic fent coses més obertes i lluminoses.

“ Em vaig plantejar seguir estudiant, vaig deixar de treballar i me'n vaig anar a l'escola Llotja de Barcelona, perquè vaig pensar que, si no ho feia en aquell moment, me'n penediria tota la vida.

+INFO A LA WEB
destil.cat